

XXII.

Forflag til Lov

om

Anbringelse af Midler, tilhørende Lehn, Stamhus, Fideikommisser eller offentlige Stiftelser, i Eiendomme, der sælges fra vedkommende Majorat eller Stiftelse.

Naar en fast Eiendom, der tilhører et Lehn, Stamhus, Fideikommis eller en offentlig Stiftelse, sælges, kan vedkommende Minister tillade, at en vis Del, i Reglen dog ikke over tre Fjerdedele, af Kjøbesummen bliver indestaaende i Eiendommen, uanset at denne ikke er bleven vurderet paa den i Lov om Udlaan i faste Eiendomme af Umyndiges og andre under offentlig Tilsyn staaende Midler m. m. af 19de Marts 1869 § 12 foreskrevne Maade eller at den Sum, der skal blive indestaaende i Eiendommen, er større end Halvdelen af Vurderingssummen.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforflag.

Ministeriet har frygtet for, at Bestemmelsen i Loven af 19de Marts 1869 § 12, hvorefter der af Umyndiges og andre under offentlig Bestyrelse eller offentligt Tilsyn staaende Midler ikke i nogen Eiendom maa udlaanes et større Beløb end Halvdelen af Vurderingssummen, vilde kunne faae en mindre heldig Indflydelse paa Salget af det Fæstegods, der tilhører Lehnene, Stamhusene, Fideikommisgodserne og de offentlige Stiftelser, paa hvilke Loven om Afhændelse af nogle Kirkers og offentlige Stifters, Seminariefondets og det beneficerede Bøndergods af 24de April 1860 ikke er anvendelig.

De fleste af de i Genhold til Loven af 21de Juni 1854 af Justitsministeriet udfærdigede Resolutioner om den mindste Kjøbesum, for hvilken Fæstegods paa Majoraterne maa sælges, indeholde en Bestemmelse om, at der i den afhændede Fæsteeiendom maa blive indestaaende, ofte uopfigeligt i et vist Tidsrum, indtil $\frac{3}{4}$, undertiden endog indtil $\frac{1}{5}$, af Kjøbesummen. Ministeriet er nu vel gaaet ud fra, at disse Bestemmelser i de alt udfærdigede Salgsresolutioner, uanset den ovenanførte Bestemmelse i Loven af 19de Marts 1869, maatte staae ved Magt, saalænge de paagjældende Salgsresolutioners Gyldighed varede, i Almindelighed 10 Aar fra Udstedelsen; men Mi-

nisteriet maa i ethvert Fald ansee det for meget tvivlsomt, om det vil være berejttiget til ved Resolutionernes Fornyelse eller, naar nye Salgsresolutioner udfærdiges, da at optage en Bestemmelse om, at en vis Del af Kjøbesummen maa blive indestaaende i den solgte Eiendom uden Vurdering. Saafrømt det imidlertid ved Salg af Fæstegods fra Majoraterne og de ovenomhandlede Stiftelser bliver Reglen, at kun en saa stor Del af Kjøbesummen, som svarer til Halvdelen af den Sum, hvortil Eiendommen ved en efter Salget afholdt Vurderingsforretning maatte blive ansat, maa blive indestaaende mod Pant i Eiendommen, vil det vistnok kunne befrygtes, at Mange ville lade sig affrække fra at kjøbe, navnlig paa Grund af den Usikkerhed, der vil blive en Følge af, at Kjøberen ikke strax ved Afslutningen af Kjøbekontrakten kan faae at vide, hvor stor kontant Udbetaling han skal udrede.

Da Ministeriet paa den anden Side maa ansee Majoraterne og Stiftelserne for fuldkommen betryggede ved de i saa Henseende hidtil fulgte Regler, har Ministeriet troet, for at undgaae Alt, hvad der vil kunne virke forstyrrende paa den rolige og stadige Fremgang af Fæstegodssets Overgang til Selveiendom, at burde fremkomme med dette Forflag til en Ændring i Loven af 19de Marts 1869.